

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 606/14
Дана: 26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, сада Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број 553-03-01566/2013-10 од 04.12.2013. године, у предмету додатка за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Центра за социјални рад у Сјеници број 553-243 од 08.05.2013. године, којим тужиљи није признато право на додатак за помоћ и негу другог лица.

У тужби, поднетој овом суду дана 10.01.2014. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и навела да су налази органа вештачења нетачни, јер није способна да се креће и да предузима радње ради задовољења основних животних потреба, што произлази из медицинске документације, коју је приложила уз тужбу. Сматра да је закон повређен на њену штету, па предлаже је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и призна тужиљи право на додатак за помоћ и негу другог лица. Трошкове спора је тражила.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не

изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је у поступку по захтеву тужиле за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, поднетог дана 28.02.2013. године, утврђено, на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења у првостепеном поступку број број 2441 09 од 01.04.2013. године и налаза и мишљења органа вештачења у другостепеном поступку број 816 од 29.10.2013. године, донетих на основу оцене приложене лекарске документације и прегледа тужиле пред првостепеним органом вештачења, да код тужиле не постоји потреба за помоћи и негом другог лица.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити („Службени гласник Републике Србије“, број 24/11) прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољио своје основне животне потребе.

Како је у спроведеном поступку утврђено да тужилца није лице из члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити, коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољио своје основне животне потребе, то је, по оцени Управног суда, правилно тужени одбио њен захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, налазећи да је првостепено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, без учињених повреда правила поступка које би биле од утицаја на решење ствари, уз правилну примену материјалног права, правилном оценом навода жалбе, у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01, и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да се њима не доводи у сумњу правилност оспореног решења. Наиме, из образложених налаза, мишљења и оцена оба органа вештачења произлази да су ценили сву приложену медицинску документацију, да је првостепени орган извршио медицински преглед тужиле, на основу чега су утврђена сва болесна стања тужиле и дате дијагнозе, те да се у свему поступило у складу са одредбама чл. 28-44. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник Републике Србије“, број 59/08...7/12), па су овакви налази, мишљења и оцене органа вештачења ваљан доказ у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку о постојању потребе за помоћи и негом другог лица код тужиле. Суд је ценио медицинску документацију достављену уз тужбу, па је нашао да иста није од утицаја на другачије одлучивање, јер је настала након извршеног вештачења од стране другостепеног органа вештачења, као и да иста може бити од утицаја на одлучивање у поступку по евенталном новом захтеву тужиле.

Како закон није повређен на штету тужиле, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, налазећи да нису испуњени услови из члана 43. став 1. истог закона, да суд пресудом реши ову управну ствар.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153.и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11 ... 55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев тужиље, која није успела у спору, за накнаду трошкова управног спора, одбио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.05.2016. године, I-1 У 606/14

Записничар
Биљана Стојановић, с.р.

Председник већа - судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ